CHATHAM, ONTARIO, FEBRUARY 1, 1953
4TH YEAR OF PUBLICATION NO. 56

CALVINIST-CONTACT

IN DIT NUMMER:

HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE

De Rots-dokter

IN UNGAVA-LABRADOR

(Ontleend aan het boekje "Forward with Canada", door Leonard L. Knott, Montreal, geschreven voor de Northern Electric Company, Ltd.)

(Can. Scene) De helden van Canada's pioniergebieden in de 20ste eeuw zijn niet de vechtlustige bonthandelaren en avonturiers van vroeger. Gewoonlijk zijn het rustige, leergierige mannen, die de Canadese aarde en wat zich daaronder bevindt, bestudeerd hebben. Of het zijn leiders, ontwerpers en bouwers, die jaren op een universiteit geweest zijn om de technische bekwaamheden van beroepsingenieur te leren.

Vooraan in de pioniergebieden, die zich uitstrekken over het noordelijke land, dat slechts aan een paar rondtrekkende Indianen en missionarissen bekend is, staan de geologen: Rots Dokters, zoals de Indianen hen noemen. Zij leven een eenzaam bestaan, waarbij zij onder de blote sterrenhemel slapen, met een kano eindeloze afstanden over meren en rivieren afleggen en zelden een menselijk wezen ontmoeten. Hun werk is nooit opzienbarend, maar onder de bouwers van Canada staan ze op de eerste plaats.

Een dergelijk man was A. P. Low, een regeringsgeoloog, die al in 1894 naar Ungava en Labrador, twee van de meest verlaten delen van Canada, ging om topografische en geologische opnemingen uit te voeren. Een dergelijk man was ook Dr. J. A. Retty, een geoloog uit Quebec, die 42 jaar later naar hetzelfde gebied trok op zoek naar goud.

Low doorkruiste honderden vierkante mijlen schraal land op zijn kanotocht langs de meren, rivieren en stroompjes. Toen hij zijn opmetingen voltooid had en terugkeerde naar Ottawa, waren er twee dingen, die hem wel niet een onmiddellijk aanzien brachten, maar een belangrijke plaats in de Canadese geschiedenis verzekerden. Het eerste bestond uit 'n bijzonder nauwkeurige kaart van een gebied, dat nog nooit door een blanke bezocht was. Het tweede was een rapport, waarin hij schreef: „Bijna onafgebroken treden ijzerhoudende ertslagen te voorschijn en de hoeveelheid erts die zichtbaar is moet op honderden millioenen tonnen geschat worden".

In die tijd maakte Noord-Amerika zich geen zorgen over ijzer. De Mesabi keten in het Midden Westen van de Verenigde Staten voorzag de grote Amerikaanse staalfabrieken en men veronderstelde dat het dit voor meer dan honderd jaar zou blijven doen. Hoe dan ook, niemand had belangstelling voor ijzer in de binnenlanden van Canada, duizenden mijlen van een markt verwijderd en verscheidene honderden ontoegankelijke mijlen ver van vervoer per schip op de St. Lawrence.

Toen kwamen de grote Amerikaanse en Canadese industriele expansie en twee wereldoorlogen, die ijzer en staal in ongeloofljke hoeveelheden verbruikten. De „onuitputtelijke" Mesabi begon blijken van uitputting te vertonen. Het was juist voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, toen Dr. Retty zijn eerste tocht naar Ungava en Labrador maakte om in dienst van de Labrador Mining and Exploration Company naar goud te zoeken. In 1936 leidde Dr. Retty zijn expeditie het binnenland in om de eerste systematische en gedetailleerde geologische opname ooit in dit gebied ondernomen uit te voeren. Labrador en Ungava waren beiden nog grotendeels onverkend. Behalve een paar vissersdorpen aan de kust, waren de enige inwoners enkele Montagnais Indianen, die jaarlijks meer naar het Noorden trokken om te jagen.

Ter orientatie had Dr. Retty de kaarten van Low, die deze in 1894 gemaakt had en de diensten van een Indiaans prospector als gids. Het was een moeilijk gebied om in te reizen en in te wonen, maar Dr. Retty en zijn expeditie bleven er twee jaar. Toen bracht de Indiaan de rotsdokter een monster van een zeer hoogwaardig ijzerets en bracht hij hem naar de plek in Ungava waar hij het gevonden had. „In een nacht", zo zei Dr. Retty die daarheen gegaan was om goud te zoeken, „werd ik een ijzer man".

Indien Wereldoorlog II er niet geweest zou zijn, zou Dr. Retty's rapport waarschijnlijk in een lade gelegd zijn, zoals dat van Low. Maar nu maakte de staalindustrie zich zorgen en zelfs afgelegen ijzerertsvelden werden aanlokkelijk. Mijnbouw- en staalondernemingen in Canada en de Verenigde Staten kwamen bijeen en richtten een maatschappij op om het Ungava-Labrador erts te exploiteren.

Vlug gezegd, klinkt het eenvoudig. Maar Dr. Retty en de oprichters van de nieuwe maatschappij wisten dat er weinig plaatsen in Canada minder gunstig gelegen waren voor ijzererts mijnbouw dan de landhoogte op de grens van Labrador en Ungava. Zij herinnerden zich dat Jacques Cartier, de ontdekker van Canada, zijn reis langs Ungava kust in 1535 even onderbroken had en na een blik op de rotsige, verlaten kust geslagen te hebben, het beschreven had als „het land dat God aan Kain gaf". Sindsdien is het altijd leeg geweest, terwijl een natie er rondom opgroeide. Groenten of graan wilden er niet groeien; wild was er schaars en er was nauwelijks iets dat mensen aantrok.

Toch voorzagen zij, dat in de nabije toekomst steden en stadjes in deze wildernis zouden ontstaan. Mensen zouden er een bestaan vinden; er hun huizen en kerken hebben; hun scholen; en hun winkelwijken. Een van Canada's drukste spoorwegen zou hen bedienen, alsmede electrische krachtinstallaties, waterleidingen en alle andere instellingen die een geciviliseerd leven mogelijk maken.

Zij wisten, dat ijzererts uit dit ruwe binnenland gehaald zou worden, maar zij wisten ook dat het $200.000.000 zou kosten om de eerste ton te verplaatsen. Daarna zouden langs de 360 mijl lange spoorweg, die zijn weg zou zoeken langs smalle bergrichels, over steile hellingen, door een 2250 voet lange tunnel en over stalen bruggen van honderden voet lang, dagelijks zes of zeven uit honderd wagons bestaande treinen 60.000 tot 70.000 ton ijzererts naar Seven Islands, de metropool van de North Shore, brengen. Te Seven Islands zouden permanente haven- en dokinstallaties gereed zijn om het erts te verzenden. Spoedig was het eerste ontwikkelingswerk in Ungava en Labrador begonnen en naarmate het vorderde had men de diensten nodig van de grootste luchtbrug ooit georganiseerd voor constructie- en mijnbouwdoeleinden.

Totdat de spoorweg gebouwd zou kunnen worden — een werk van vier of vijf jaar — zou men, indien men de mijn gereed wilde hebben om het erts te produceren als de eerste spoorwegwagon zou aankomen, alles door de lucht moeten aanbrengen. Dit „alles" betekende honderden en duizenden bouten en moeren, maar het betekende ook vrachtauto's, schoppen en laadmachines, waarvan sommigen in onderdelen werden aangevlogen en na aankomst in elkaar gezet werden, terwijl anderen aangevoerd werden in speciaal ontworpen vrachtvliegtuigen en klaar waren om er op eigen kracht uit te rollen en aan het werk te gaan.

Dit werd allemaal door de voorstanders van de onderneming ingezien. Zij wisten dat Seven Islands een snelgroeiende stad zou worden en dat aan „het eind van het staal" in het noorden een andere stad zou ontstaan. Zoals plaats gevonden had in andere schrale plaatsen, wisten zij, dat sommigen van de naar huis verlangende inwoners maatregelen zouden treffen om met vrachtauto's vol aarde aan te voeren om de rots te bedekken en dat zij in met tuinen omgeven huizen zouden wonen.

En spoedig, als het exploiteren goed op gang zal zijn en de treinen op en neer zullen gaan met hun zwarte ladingen naar de wachtende schepen op de St. Lawrence, zullen de rotsdokters er weer op uittrekken. Zij zullen nauwelijks de ontwikkeling van hun pioniersgebieden afwachten, maar zoals de Franse „voyageurs" van eertijds zullen zij op zoek zijn naar nieuwe onbekende gebieden.

De rotsdokters en de ingenieurs zijn de pioniers van de twintigste eeuw, bouwers van nieuwe Canadese nederzettingen, zelfs in het „land dat God aan Kain gaf".

CALVINIST-CONTACT

Holland-Canadian Magazine

Issued every 1st and 15th of the month. Published under auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada

Managing Editor **Rev. John Gritter,** 148 Wharncliffe Rd., N., London, Ont.

Contents: All matters for publication should be sent to the office of the Managing Editor, Box 234, Chatham, Ont.

Business Manager: **John Vellinga,** Box 234, Chatham, Ontario

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Bussiness Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subsciptions $3.— a year in advance

Printers: **The Mercury Press,** Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

De immigratie societies en ons blad

In de vergadering in November 1952 gehouden te Woodstock en Trenton werd besloten, dat de plaatselijke afdelingen hun medewerking zouden verlenen met betrekking tot uitbreiding van 't aantal abonne's en het innen van achterstallige abonnementsgelden.

Om aan deze besluiten uitvoering te geven hebben wij begin December 1952 alle consistories gevraagd om een lijst met namen en adressen van hun gemeenteleden. Op het moment dat wij dit schrijven (27 Januari) hebben 9 gemeenten (over geheel Canada) aan onze oproep gehoor gegeven, doch wij verwachten dat meer lijsten zullen volgen.

Zodra wij een lijst ontvangen gaan wij na welke van de daarop voorkomende namen als abonne op C—C zijn genoteerd. Aan de niet-abonne's wordt dan 'n circulaire gezonden, teneinde hen te bewegen eveneens een abonnement te nemen. Deze circulaire gaat vergezeld van een proefnummer van ons blad. Het zenden van een proefnummer wordt tweemaal herhaald. Hierop zijn enige nieuwe abonnementen binnengekomen.

Hieronder laten wij een opgave volgen van de plaatsen die op deze wijze bewerkt zijn. Het eerste cijfer toont het aantal leden van de groep, het tweede cijfer betekent het aantal abonnementen, dat wij tot dusverre in die plaats genoteerd hebben. In de derde kolom is het aantal nieuwe abonnementen vermeld, dat door deze actie is verkregen.

Groep Clinton, Ont.	48	24	1
Groep Lacombe, Alta.	115	20	3
Groep Hamilton, Ont.	175	45	4
Groep Peterborough, Ont.	17	8	—
Groep New Westminster en Ladner, B.C.	98	22	2
e's B Bo.1thez			
Groep Toronto, Ont.	176	34	17
Groep Strathroy, Ont.	94	31	—
Groep Trenton, Ont.	173	52	—

Men kan hieruit zien, dat niet alleen de resultaten van nieuwe abonnementen niet erg groot zijn, doch tevens dat er door de plaatselijke groepen nog heel wat verwacht mag worden. Dit is bovendien een heel klein deel van de groepen, die wij in Canada hebben. Een en ander doet de vraag rijzen of de stellige beloften in Woodstock en Trenton wel door de feiten worden gedekt.

In de komende dagen zal er aan de plaatselijke secretarissen een opgave worden verstrekt, van abonne's in hun resort, die achterstallig zijn met het betalen van het abonnementsgeld. In de boven genoemde vergadering werd eveneens het besluit genomen dat de plaatselijke afdelingen voor inning dezer achterstallige abonnementsgelden zouden zorgdragen.

Verantwoording Bijdragen

Nog slechts enkele immigration societies hebben uitvoering gegeven aan het te Woodstock en Trenton genomen besluit om $1.— per lid bij te dragen voor het vormen van een bedrijfskapitaal voor ons blad. Hieronder volgt een lijstje van de groepen die aan de op zich genomen verplichtingen hebben voldaan. Mogen wij van de andere groepen ook spoedig iets horen?

Hamilton 19,12	$165.00
Ilderton, 5,1	$24.—
St. Catharines 7,1	$ 75.—
Aylmer 22,1	$ 45.—
Campbellford 22,1	$ 30.—
Wallaceburg, 22,1	$ 15.—
Losse giften	$ 3.—
	$357.—

Editorials

DOOR JOHN GRITTER

Het Huwelijk Hoog Houden

Een tachtigjarige philosoof in Engeland is pas voor de vierde maal in het huwelijk getreden. Hij stamt van een roemrijke familie, hij geldt als een groot denker, zijn opinies worden vaak aangehaald als die van een gezaghebbende, maar zijn zedelijk leven strookt daar niet mee. Zijn vorige drie huwelijken zijn op echtscheiding uitgelopen; nu zal hij het dan met zijn secretaresse beproeven. Die moet hem toch wel zowat kennen. Wat een leven!

In een kolom in een zeker blad, waarin geschreven wordt over dergelijke zaken komt een brief voor van een vrouw die gescheiden is en twee kinderen heeft. Niet lang geleden heeft ze een man ontmoet die juist bij haar schijnt te passen. Hij is getrouwd, maar dat kan haar niet terughouden. Sedert ze elkaar ontmoetten hebben ze geleefd in een wereld voor twee. Ze wil, ze moet hem hebben. Zelfs al moet ze haar twee kinderen afstaan, dan wil ze het nog. Dat ze daartoe een andere vrouw moet beroven van een wettige man kan haar ook niet schelen. Ze wil en ze zal doorzetten!

Dat is zo ongeveer in de lijn van Hollywood. Daar huwt men en laat zich scheiden zoals men verkiest. Gelukkig zijn niet alle mensen in Hollywood zo. Maar de kolonie die zoveel van de schouwburgen en bioscopen voorziet van materiaal, is berucht om haar losse zeden. Gedurig kan men lezen, dat die of die „ster" weer andere huwelijksplannen heeft. Vaak heeft men het volgende al gereed eer nog het vorige wettiglijk verbroken is.

Een plaats van open schande is in de United States de stad Reno, in Nevada. Daar kan men zich neerzetten, zeg een maand of zo, om geldende residentie te verkrijgen, en dan kan men zich van man of vrouw laten scheiden zonder dat die erbij tegenwoordig hoeft te zijn om mogelijk zich te verdedigen. Veel huwelijken worden daar, om een bagatel, voor een kleine som, losgescheurd. En men schijnt er met de wet niets aan te kunnen of te willen doen.

In de jongste verkiezingsstrijd was Gouverneur Adlai Stevenson van Illinois, de candidaat van de Democratische partij, een man van grote bekwaamheid, zoals hij wel getoond heeft. Hij had vroeger een lieve vrouw, die belang stelt in culturele ontwikkeling. Toen manlief zich in de politiek begon te begeven, meende ze niet meer met hem mee te kunnen gaan en liet zich van hem scheiden. Ze verkeren nog op vriendschappelijke voet, maar als echtelieden leven, dat kan niet meer. De zoons schijnen het te houden met vader. En moeder dan? Wat een verhouding.

Ongeveer een in vijf a zes huwelijken in de U.S. loopt op een echtscheiding uit. Wat een gebroken huwelijken, wat een verwoeste levens, en wat een eenzame kinderen, die de ouderlijke zorg missen!

Veel wordt gedaan om dit euvel te stuiten. Rechters die verzocht worden echtscheiding te verlenen, spannen zich vaak in de breuk te helen. Psychiaters, wier raad gezocht wordt, trachten moeilijkheden op te lossen. Somtijds gelukt het, veelal niet. Men werkt vaak ook op een geheel verkeerde basis. Tenzij men buigt voor de wil van God is er niet veel hoop op beterschap.

In het Britse rijk is men nog meer conservatief. De voorlaatste koning, Eduard, is nog niet met het vorstelijk huis verzoend omdat hij tot levensgezellin koos een vrouw die van haar wettige man zich liet scheiden. We kunnen niet anders dan de houding van de Engelse authoriteiten daarin eren.

Ook hier in Canada is men meer conservatief. Echtscheiding is hier niet gemakkelijk te krijgen. Daar komt het Parliament aan te pas.

Maar het is de geest des tijds, die het huwelijk licht acht en daarmee omspringt. Naarmate men in zijn denken en doen zich meer en meer losmaakt van God, gaat men al meer die kant uit.

Wat dit voor ons zeggen wil? Onder meer Onwrikbaar vasthouden aan de Bijbelse leer van de bindende kracht en de duurzaamheid van het huwelijk;

Onze kinderen dat inprenten, en nooit meewerken aan een huwelijk dat niet leidt tot echte eenheid en dat straks misschien verbrokkelt;

Trachten als echtelieden zo te leven dat men in ons kan zien wat een huwelijk behoort te zijn en hoe het leidt tot steeds groter geluk.

Een Plaats Hier

In een vereniging van immigranten, waarin men bezig is de geschiedenis van de Christian Reformed Church in grote trekken na te gaan, werd belicht de komst van de Nederlandse emigranten naar Michigan, nu ruim honderd jaren geleden; hoe het kwam, ook om economische redenen, om een beter bestaan, maar ook vooral om godsdienstige redenen. Men verlangde naar de gelegenheid om zich kerkelijk vrij te kunnen ontwikkelen, om Christelijk onderwijs te kunnen verschaffen voor zijn kinderen, en om mede te mogen doen aan de verbreiding van het Evangelie.

De vraag kwam op: leeft dat ook in de harten van onze tegenwoordige immigranten hier in Canada? De vergadering meende te constateren dat dat wel het geval was. Mogelijk niet zo duidelijk en scherp als toen; de godsdienstige omstandigheden zijn tegenwoordig ook weer wat anders. Wellicht moet om der waarheid wille gezegd worden dat tegenwoordig het economisch motief over het algemeen meer op de voorgrond staat. Men zoekt naar een beter bestaan. Maar het godsdienstig motief is er ook.

Velen gevoelen dat, zoals het leven in Holland zich al meer ontwikkelt, het voor iemand die bewust leeft uit Bijbelse beginselen al moeilijker wordt zich daarbij aan te passen. De drang naar gelegenheid om zich meer vrij te kunnen ontwikkelen is althans bij velen wel terdege aanwezig. Was dat er niet, hoe zou men de moed hebben en de kracht om zich aan het immigranten leven te wagen? Het is toch maar een feit dat het grotere deel van onze immigranten bestaat uit mensen van besliste, positieve Christelijke overtuiging.

Dan zijn wij hier dus gekomen ook met een godsdienstig doel.

En natuurlijk onder leiding van Gods voorzienigheid, die daarmee iets voor heeft. Hoe zou het anders kunnen?

Waren we daarvan niet overtuigd, dan zouden schrijver en anderen hier niet gekomen zijn. We kwamen hier omdat iets diep in onze ziel zei, dat God ons hier gebruiken wilde voor Zijn zaak.

Dan hebben we hier een plaats, een roeping!

Wat die roeping dan is? Dat is in een paar woorden niet te zeggen. We zullen veel hebben te denken en het leven in Canada hebben na te gaan, om tot een heldere, belijnde beschrijving daarvan te komen.

Daarin te helpen is, menen we, een belangrijk deel van de functie van ons blad. Terecht mag van ons verwacht worden dat we daarop ons toeleggen en daarover trachten licht te geven.

In volgende artikelen willen we pogingen wagen om iets in die lijn te geven. God geve ons daarbij wijsheid en licht. Wie meent daarin te kunnen helpen mag van zich laten horen. We moeten trachten steeds duidelijker te zien wat onze taak hier is, en hoe we die kunnen verrichten.

Report of Classis Chatham

Classis Chatham met on the 13th of January, 1953, in the Christian Reformed Church at Chatham. When we met last December we were still without a name but assumed the name of Western Ontario. Whether the fact that we met in the Chatham Christian Reformed Church with its minister, the Rev. G. J. Vander Ziel as our president, had any effect upon the members when the time came to chose a name, I do not know, but practically without any debate the name "Classis Chatham" was chosen. The honor for Chatham was well deserved, for our Church in Chatham is the oldest in our group of Churches. It has carried the torch for the Reformed faith the longest.

The main item of business was the report on the Labor Unions. Many resolutions were taken which will be incorporated in an overture to the Synod which is to be held next summer. The main resolution, however, reads as follows: "Classis spreekt zich uit dat er voor de christen die principieel wil leven volgens Gods woord geen plaats is in een vakvereniging die duidelijk blijk geeft dat zij in strijd komt met het gezag van Cristus en dat der Heilige Schrift, zoals ondermeer de A.F.L. en de C.I.O." In the following resolutions both the laboring man and the consistories are urged to be loyal to the above principle. I feel quite sure that these resolutions will give our Synod some work to do next summer.

The Rev. Arnold Brink, the representative of „Onze School 1" gave a fine report. He rejoiced in the growth of the immigrant churches in Canada. He felt sure that the 2 million dollar campaign will reach its goal at the end of five years. $250,000 has already been received in cash. One million has been pledged, and several congregations will give their share at another time. He hopes to present "movies of Calvin" next summer in the Canadian churches. The greetings of Calvin presidents were conveyed.

Two students answered the call to be helped from the student help fund. Mr. Hendrik Huizenga from Strathroy and Mr. John Lutgendorff from St. Thomas were accepted as „Kas Studenten". This makes three in all for the Classis Chatham, Mr. W. L. Van Beek having been accepted in December.

One dollar per family will be asked from our churches before September.

Our churches are urged to become readers of „onze kerkelijke bladen", the Wachter and the Banner. Really, they are excellent papers. We read in the Wachter that one church had sent in 28 new subscribers.

The Classis was very happy to permit a group in Lucknow to be organized into a new church. The consistory of Clinton will carry out the mandate of the Classis. Rev. G. J. Hoytema was appointed to be its counsellor. The group consists of 15 families, 27 communicant members, and 57 baptized members. Of little acorns great oaks do grow.

We had expected, since the Classis was much smaller, that we would be home shortly after supper. Maybe we ought to have a light lunch in the evening for supper. However, it was 10 p.m. when we gathered in the basement for a light lunch after supper just before going home.

The Chatham Ladies' Aid served us with fine meals and lunches. Possibly that had more influence upon the delegates when they had to chose a name for classis than the above mentioned factors. To be sure we were well entertained. If the future churches do so well the classis will have no need to complain. Thanks Ladies.

With christian greetings,

JACOB HOOGLAND S.C.

INGEZONDEN

KERSTFEEST EN SINT NICOLAAS FEEST

Met genoegen en instemming heb ik het stuk van de heer John Vellinga over „Dankbaarheid" gelezen en ik ben dan ook werkelijk dankbaar voor al de zegeningen hier in dit mooie rijke Canada ontvangen. Maar dat neemt niet weg dat ik mij met de Kerstdagen hier in Canada niet thuis kan voelen. Ik weet wel, het eigenlijke Kerstfeest viert men in het hart en dit is aan geen plaats of omstandigheid gebonden. Maar de combinatie van Kerstfeest en St. Nicolaas stuit me toch werkelijk tegen de borst en ik heb mij meer dan eens afgevraagd, wiens geboortedag nu wordt gevierd, die van Jezus Christus of van die man in z'n slee. De dagen daarvoor voelde ik me werkelijk onbehaaglijk in down town. Santa Claus in z'n arreslee terwijl de muziek voluit Stille Nacht, Heilige Nacht speelde. Och u weet dat ook allemaal, en ik geloof dat iedere christen Nederlander dat wel een beetje pijnlijk aankwam en dat wij allen duidelijk gevoeld hebben, dat het Kind in de kribbe op de achtergrond is geschoven voor Santa Claus in de slee met cadeautjes.

En wat moeten wij nu? Onze schouders ophalen en zeggen, ja, dat is nu eenmaal de gewoonte in Amerika en er aan mee doen? Ja ik weet het is zo moeilijk, maar het is ook erg moeilijk om onze kinderen duidelijk te maken, dat dat Kindje in de kribbe van zo'n onuitsprekelijk groter belang is dan die man met z'n baard en een arm vol cadeautjes. Ik heb hier ook over gesproken met Canadese christenen, ook die voelden dat wel zo aan, vooral ook hier in R.K. kringen, maar wat doe je er aan?

Zouden wij Nederlanders die prachtige traditie van onze 6 Dec. St. Nicolaas niet in Canada voort kunnen zetten? Wat kon het gezellig zijn met al die aardige en soms onaardige rijmpjes en fop-cadeautjes. Ik weet wel, wij houden er niet van om onze Hollandse tradities mee overzee te nemen, maar ik geloof dat dit niet een verkeerde zou zijn en laat dan vooral onze scholen, zondagscholen, mee doen en dan rustig echt Kerstfeest vieren waar de geboorte van Jezus Christus op de voorkrond staat en niet Santa Claus en de wisky fles,

R. BOOTSMA,

Vancouver, B.C.

Rev. W. D. Buursma and Strathroy

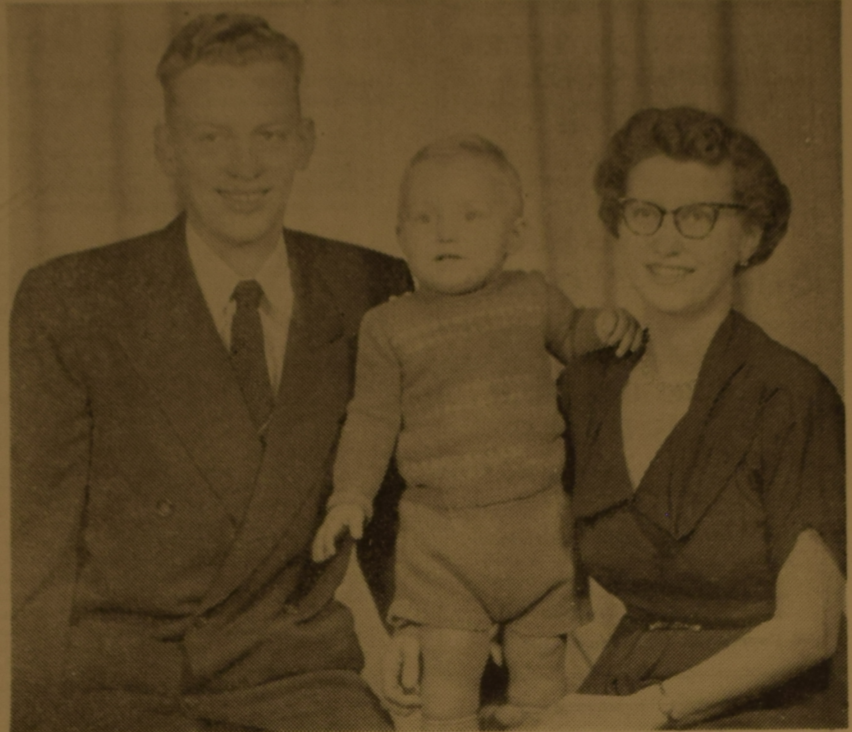
Strathroy is a fine city of 3000, about 23 miles west of London, Ontario, and fully 40 miles east of Sarnia. It has a friendly population, a good business section, a progressive spirit, a splendid hospital, and is about to construct a much-needed up-to-date sewer system.

Our people began services here on February 4, 1951. Already at the first service some 155 were present. This was a prophecy of what was to follow. The group developed fast. Today there are over 70 families. After services were conducted for many months in the city hall, a new church was erected and in July, 1952, dedicated to the worship of God. It's a neat, commodious building, a mile east from town, which serves the needs of our people there very well.

The Reverend William D. Buursma was born in the Netherlands, came to the United States with his parents at an early age and grew up in Holland, Michigan. While as a young man serving in the armed forces of his country, he visited Holland, noticed how many of its Christian people were about to move to Canada and decided to apply himself to the Dutch so that perhaps some day he might serve some of these people in their new land. The Lord led the way. When in June, 1952, he became a candidate for the Ministry of the Gospel, he had already been in Strathroy a number of times to conduct services. The hearts of our people there turned toward him, a call was extended and after much deliberation and prayer accepted.

At the installation service on the morning of September 28, 1952, the Rev. William Haverkamp, of Holland, Michigan, the pastor of the Buursma's preached the sermon. He brought out that Ministers are in themselves nothing and yet perform a most important work as co-laborers with God. The installation, as always, was impressive, especially the part in which the young candidate goes on his knees and is by the laying on of hands solemnly inducted into his office. In the afternoon the new pastor began his official labors with a message bringing out that he is only an earthen vessel carrying a great treasure of God.

Since then the work has gone forward. The Word of God is being preached in both languages; acquaintance calls are made by the pastor and his wife; „huisbezoek" is being done; the sick receive Sunday messages by a wire recorder; a weekly bulletin tells the news; societies are meeting and increasing in number; catechism classes are well attended; the offerings show a spirit of love for God and His church; the tie between pastor and family and congregation is being more and more closely knit.

Pastor and church are making their mark in the community. He has spoken at community services and made friends in doing so. An interesting ceremony took place one evening. It is customary in Canada that each minister in a community receives a book for his church in which he records marriages. The council at Strathroy decided that Mr. Buursma should be presented such a book in a meeting of the council. On that occasion some fine remarks were made and the young pastor thanked the members of the council and the people of the community for their kindness, said that he and his people were blessed both materially and spiritually, and expressed the hope that some day one of our people might serve as a member on the council.

Mrs. Buursma is a daughter of Mr. and Mrs. Richard Kass, of Holland, Michigan. Her father has spent many years as a teacher in our Christian Schools in the United States. The Buursma's have one son, Bruce, to brighten their home.

May God bless them and our good people at Strathroy.

JOHN GRITTER

JUSTICE FOR IMMIGRANTS

Some times when immigrants get into trouble with their employers, they are inclined to let things go and simply go somewhere else saying that they can't get help anyway. It is true that at times immigrants have had "raw deals". At times they were partly to blame too. But it is not true that Canada has no justice for immigrants. The following item from the Free Press, London, Ontario, January 20, 1953, shows that there is justice for immigrants.
3fplr,a C4)p8n

WAGES OVERDUE, JAIL THREATENED

A North Dorchester farmer was threatened with a jail sentence yesterday if he failed to pay more than $500 in wages owing to New Canadian farm help.

Elmer Williams, who operates a 200-acre farm on the fourth concession was convicted in county magistrates court of failing to pay due wages owing to Roelof Dekker, a young Dutchman. Dekker, through an interpreter, said he started to work for Williams in June, last year, shortly after he arrived in Canada.

Never Regurlarly Paid

The farmer gave him money for cigarettes and haircuts, bought him two pair of shoes and occasionally gave him $5 or $10. The immigrant said he was never paid his regular monthly wage which he understood was $80 a month.

For this reason he quit working on the farm January 3 and the farmer gave him a $350 check which was not honored by the bank.

Williams said he had forgotten to date the check and admitted there were no funds to meet it.

"I think you've been just making a victim of this poor chap who has just come to this country", said Magistrate F. G. McAlister.

The magistrate ordered Williams to pay $100 of the amount owing to Dekker by February 10, the balance before February 24. Failing this he ordered a distress levy against the farmer's goods and chattels and if this levy did not raise the required amount then Williams would serve a 10-day jail term.

Magistrate McAlister made a similar order in respect to an earlier conviction against Williams of failing to pay wages of $305 owing to another New Canadian couple he employed, Edward and Elena Lagys.

The farmer was ordered to pay the Lagys their wages by November 12, last year, but he admitted in court yesterday he had not done so.

He was given until February 20 to pay $100 and the balance before March 24. Failing this a similar levy will be made against his goods to raise the amount. If the levy doesn't produce the required amount Williams was sentenced to a further 10-day jail term.

Leo J. Gent was lawyer for both parties.

Nieuwe Deviezen-bepaling

(Mededeling no. 47 van het Bureau van de Ned. Landbouw- en Emigratie Attache te Ottawa)

Samenvatting van de bepalingen inzake het beschikken over geblokkeerde guldentegoeden in Nederland van in Canada verblijf houdende personen.

Voor emigranten die Nederland op of na 1 Januari 1950 hebben verlaten of zullen verlaten, gelden thans onderstaande regelingen, waarbij onderscheid wordt gemaakt in drie groepen:
A. Zelfstandige beroepsbeoefenaren, die zich als zodanig gevestigd hebben of zich binnenkort zullen gaan vestigen;
B. Personen die geen zelfstandige beroepsbeoefenaren zijn en die kunnen aantonen dat zij voor huisvesting een woning van node hebben;
C. Alle andere personen die niet tot de voorafgaande groepen behoren.

GROEP A

1. Aan personen die zich als zelfstandig beroepsbeoefenaar gevestigd hebben, of zich binnenkort zullen gaan vestigen, en die kunnen aantonen dat zij in verband met hun vestiging als zodanig bedrijfskapitaal en/of een bedrijfsinventaris alsmede een woning tot huisvesting van node hebben, kan een vergunning worden verleend tot het aankopen en de uitvoer van een bedrijfsinventaris en/of een montagewoning, tot een gezamenlijke waarde van ten hoogste f 25.000. De montagewoning mag echter de prijs van f 15.000.— niet te boven gaan. Ook de transportkosten kunnen in guldens worden betaald.

Indien men er toe wil overgaan inventarisgoederen en/of een montagewoning in Nederland aan te kopen, kan voorts nog een vergunning worden verleend tot het overmaken van f 600.— per jaar gedurende vier achtereenvolgende jaren. Dit gaat in een jaar na vertrek uit Nederland, maar niet eerder dan op 2 Januari 1953. Wil men van deze mogelijkheid tot het overmaken van guldentegoeden naar Canada geen of slechts gedeeltelijk gebruik maken, dan kan het eerder genoemde bedrag van f 25.000.— voor het aankopen van goederen, worden verhoogd met f 1000.— voor elke f 600.— welke niet worden overgemaakt.

2. Aan personen die zich als zelfstandig beroepsbeoefenaar gevestigd hebben of zich binnenkort zullen gaan vestigen en die geen gebruik wensen te maken van de onder A 1 genoemde regeling, kan vergunning worden verleend tot het overmaken van een bedrag tot maximaal de tegenwaarde van f 9000.—.

GROEP B

1. Personen die geen zelfstandig beroepsbeoefenaar zijn en die kunnen aantonen dat zij voor hun huisvesting een woning van node hebben, kan vergunning worden verleend tot het aankopen en de uitvoer van een montagewoning met een waarde van ten hoogste f 15.000.—. De transportkosten van deze woning kunnen in guldens worden voldaan.

Behalve het aankopen van een montagewoning, kan aan deze emigranten voorts vergunning worden verleend tot het overmaken van f 600.— per jaar gedurende vier achtereenvolgende jaren. Dit gaat in een jaar na vertrek uit Nederland, maar niet eerder dan op 2 Januari 1953.

2. Personen die geen zelfstandig beroepsbeoefenaar zijn en die kunnen aantonen dat zij voor hun huisvesting een woning van node hebben, terwijl zij geen gebruik wensen te maken van de onder B 1 genoemde regeling, kan vergunning worden verleend tot het overmaken van een bedrag tot maximaal de tegenwaarde van f 9000.—.

GROEP C

Personen die niet tot de in A of B genoemde groepen behoren, kan vergunning worden verleend tot het overmaken van een bedrag tot maximaal de tegenwaarde van f 600.— per jaar, gedurende vier achtereenvolgende jaren. Dit gaat in een jaar na vertrek uit Nederland, doch niet eerder dan op 2 Januari 1953.

OPMERKINGEN

Het „Department of National Revenue" heeft goedgevonden dat bepaalde goederen, die vallen onder de zg. "settlers' effects" vrijdom van invoerrechten zullen genieten, wanneer zij worden ge-importeerd **binnen een periode van drie jaar na aankomst** van de betrokken emigrant in Canada. De volgende artikelen worden onder meer gerekend tot de "settlers' effects".
aardappelstoom-installaties, giervaten met sproeier, gierpompen, landbouwwagens, schoppen, zakkenwagens.

Verder zijn onder alle omstandigheden vrij van invoerrechten de volgende artikelen (dus ook indien men reeds langer dan drie jaar in Canada heeft verblijf gehouden):
aardappelpootmachines; aardappelrooimachines; aardappellichters; aardappelsorteermachines; bietenlichters; Cambridgewalsen, eggen; harkkeerders; landrollen; kunstmeststrooiers; mestverspreiders; molborden; paarde- en trekkerploegen; sproeimachines; sorteermachines; toolbars; hooi- en graantransporteurs; wiedmachines; zaaimachines.

Voor gebruikte personen- en vrachtauto's bestaat een invoerverbod. Hiervan kan afgeweken worden, indien men deze bij aankomst in Canada bij zich heeft. Bollen, bloem- en boomkwekersproducten, alsmede zaden, kunnen in speciale omstandigheden als bedrijfsinventaris aangemerkt worden.

MONTAGEWONINGEN

Vergunning tot uitvoer van een montagewoning kan slechts worden verleend onder de volgende voorwaarden:

1 de montagewoning moet van Europees fabricaat zijn en in Nederland in de handel worden gebracht;

2 de woning moet bestemd zijn voor zelfbewoning;

3 de bouw- en woningdienst ter plaatse moet een verklaring afgeven, dat de woning voldoet aan de ter plaatse geldende bouwvoorschriften. Hiertoe moet deze dienst inzage worden verstrekt van duidelijke tekeningen en uitgebreide specificaties van de woning, welke men van plan is aan te schaffen.

Montagewoningen zijn in beginsel niet vrij van invoerrechten. Voor ieder speciaal geval kan echter een aanvrage tot vrijstelling van invoerrechten worden ingediend bij het dichtstbijzijnde "Customs and Excise Office". In de meeste gevallen zal gunstig worden beslist, indien betrokkene niet meer dan drie jaar in Canada verblijf heeft gehouden.

Tenslotte wordt er nogmaals op gewezen dat deze richtlijnen in het algemeen slechts gelden voor personen, die na 1 Januari 1950 Nederland hebben verlaten. Voor hen die tussen 10 Mei 1945 en 1 Januari 1950 Nederland hebben verlaten blijven de richtlijnen als vastgesteld in mededeling no. 38 van kracht. Indien zij echter toch in aanmerking willen komen voor deze nieuwe richtlijnen, kan dit in bepaalde gevallen worden toegestaan.

De vergunningen tot het overmaken van bovengenoemde f 600.— gedurende vier achtereenvolgende jaren moeten door de gemachtigde in Nederland worden aangevraagd bij de N.V. Nederlandse Bank, Kantoor Deviezenvergunningen, afd. Emigratie, Postbus 838, Amsterdam. Hierbij moet worden opgegeven het laatste adres in Nederland en de datum waarop men naar Canada is vertrokken.

Indien de emigrant voor de onder A of B genoemde mogelijkheden in aanmerking wil komen; dient hij een **vestigingsverklaring** aan te vragen bij het Bureau van de Nederlandse Landbouw- en Emigratie Attache, waarvan het adres luidt:

Netherlands Embassy,
Office of the Agricultural and Emigration Attache,
702 Echo Drive, Ottawa, Ont.

Ter bespoediging kan men tegelijkertijd eventueel een koop- of huurcontract of ander rechtsgeldig bewijsstuk ter inzage sturen.

OTTAWA, 15 Januari 1953.

5679 W

Fieldmen's Corner

door R. A. JONGBLOED

Veel weten is veel begrijpen

De redacteur van deze rubriek verzocht mij ook een bijdrage ervoor te leveren.

Hoe vererend dit op zichzelf ook is, toch vind ik dit niet eenvoudig. De keus van onderwerpen, die mij gelaten is, is ruim genoeg. Het mag zijn over mensen, dieren beginselen of idealen, zaken of auto's of wat ook. Kortom alles wat men in het immigratiewerk tegenkomt.

Ik ben echter geen schrijver. Bovendien ben ik slechts "temporary part-time fieldman". En tenslotte ben ik maar als gast in Canada, en dan past bescheidenheid in het uitspreken van een mening.

Toch is er een ding wat mij getroffen heeft en waarover het misschien goed is eens iets te zeggen.

Ik sprak van een ding, doch eigenlijk is het meer een geestesgesteldheid, resp. een kijk op de dingen.

Het is mij nl. opgevallen — zowel bij mijzelf als bij anderen — dat men er zo gauw toe komt het leven in Canada te meten met de maatstaven, welke men in het oude vaderland tracht te gebruiken.

Velen, die van Nederland rechtstreeks naar de plaats van hun bestemming zijn vertrokken en door werk en andere omstandigheden daaraan min of meer verbonden zijn, zijn gauw geneigd alles af te meten naar de omstandigheden, welke men ginds kende en de ervaringen, welke men daar had.

En kloppen de dingen hier in Canada eens een keer niet, dat wil zeggen beantwoordt het resultaat van wat men gedaan of gezegd heeft, niet aan de verwachtingen, dan heeft Canada of hebben de Canadezen het „gedaan".

O, zeker, ik geef toe, Canada en ook de Canadezen vallen in de practijk van het leven wel eens tegen. De vraag is echter maar: aan wie de schuld?

Bezien wij de zaken onbevangen dan zal menigmaal het antwoord moeten luiden: bij ons.

Want wij verwachten in Canada dingen, welke wij niet mogen verwachten. Op zijn gunstigst mogen wij er op hopen.

Een kleine illustratie. Een paar opmerkingen, welke men, bijna strijk en zet, kan opvangen uit de mond van nieuw aangekomen immigranten, zijn: „Poeh wat was die trein vuil" en „Huh, wat hebben wij het koud gehad".

In beide gevallen geeft men — bij wijze van spreken — Canada de schuld, terwijl men of het volkomen aan zichzelf te wijten heeft, of geen oog heeft voor de omstandigheden, welke hier heersen.

Het eerste kan gezegd worden van niet meenemen als handbagage van bedekking voor de nacht. Immers dat is een van de eerste dingen welke men nodig heeft, als men op zijn bestemming aankomt: ligging en dekking. Een pak dekens en beddezakken om met stro te vullen moet iedereen bij de hand hebben. Dan lijdt men ook geen kou in de trein.

Het tweede geldt ook voor het klagen over vuil zijn van de trein. In de eerste plaats is de klacht lang niet op haar plaats voor alle treinen. Bovendien gaat men uit van Nederlandse toestanden. Daar is — dank zij de oorlog — al het oudere spoorwegmateriaal verdwenen. Verder is het door de kleine afstanden — hazestapjes voor Canada — en de dichte bezetting mogelijk geweest dit grotendeels door electrisch materiaal te vervangen. Dus geen rook en geen kolenstof. En dan, niet te vergeten!, wij hebben ons in Nederland eeuwenlang geoefend in het jagen van stof. Wij hebben er de mentaliteit en de mensen voor.

In Canada ligt dit allemaal anders. Dat sprak nog eens weer duidelijk in het nummer van de Hamilton Spectator van Zaterdag 3 Januari 1953.

Deze krant heeft iedere week een beschrijving van een plaats in Ontario. Ik lees deze artikelen Zondags even trouw als The Banner. Er wordt in nagegaan hoe de plaats is ontstaan, hoe zij zich ontwikkeld heeft en hoe de toekomst lijkt. Soms is het een crescendo, soms is het een opgaan, blinken en verzinken. Maar altijd leert men er uit hoe het Canada, dat wij kennen, geworden is. Onwillekeurig zegt men telkens: is dat nog maar zo kort geleden?

Pas als men zich dat realiseert, als men beseft, dat Canada een jong land is, een land, dat — in het algemeen gesproken — voor allerlei dingen nog steeds mensen te kort komt, dan komt men tot een juiste waardering van mensen en dingen in Canada.

En de beschrijving van de Hamilton Spectator van 3 Januari jl. geeft een flinke duw in die richting, want het gaat in veel opzichten over het begin van het begin, althans wat Ontario betreft.

De beschrijving handelt over Niagara on

the Lake, dat ligt aan de noordoost punt van het Niagara schiereiland.

Het is prachtig gelegen bij de plaats, waar de Niagara Rivier in het meer Ontario vloeit. En wanneer men op 'n zomerdag op de wat verhoogde oever staat en vanuit de schaduw van de rijzige bomen over het met zon overgoten wateroppervlak kijkt en aan de Amerikaanse kant het fort Niagara ziet liggen, dan krijgt het verleden gestalte.

Dan ziet men voor zijn geestesoog eerst vaag en later scherper Fort George aan de Canadese kant, gemaakt van boomstammen met aarden wallen, gebouwd worden. Dan ziet men de gemeenschap zich ontwikkelen. En alles krijgt dan opeens kleur en lijn als men leest, dat Niagara on the Lake, nu een rustig plaatsje van 2400 inwoners er zich op beroemen kan van alle plaatsen in Ontario van allerlei „dingen" het eerste te hebben gehad.

Nadat in 1780 de eerse settlers — de United Empire Loyalists — er zich hadden neergezet, werd het in 1792—'93 de eerste hoofdstad van Upper (d.i. het Engels sprekende en voelende) Canada.

De lijst van „eersten" loopt van de eerste gruttersmolen (1782), verder langs het eerste Parlement van Upper Canada, de eerste volkstelling, de eerste drukpers (1792), de eerste krant (1793), de eerste brandweer, de eerste schoolboeken, het eerste stenen gebouw (1795), het eerste landbouwkundig genootschap, de eerste bibliotheek, naar de eerste vereniging van fruittelers.

En het is een stille hulde aan de moed, het vertrouwen in de toekomst en het vakmanschap van hen, die daar destijds werkten, dat verschillende van de gebouwen, welke toen gezet werden, nog staan, zelfs nog in dagelijks gebruik zijn. Dit geldt dan niet van de allereerste. Want deze zijn in de oorlog tussen de Verenigde Staten en Canada van 1812—1813 meestal door het vuur vernietigd.

Maar in de Anglican Church, die in 1820 gebouwd werd op de grondslagen en met de muren van de kerk, welke in 1807 verrezen was, wordt thans nog dienst gehouden.

Zo is het ook met de Presbyterian Church. Het oorspronkelijke gebouw werd in 1813 door de invallende troepen verwoest. Het werd in 1831 herbouwd en men zit er nu nog in de oorspronkelijke banken, die met deurtjes worden afgesloten. En de dominee staat nog in dezelfde hoge preepstoel, die toen werd aangebracht.

Ook op het gebied van zaken heeft men in Niagara on the Lake nog eerste exemplaren, welke bovendien nog springlevend zijn.

Men vindt er nl. de oudste „drugstore", die sinds 1820 onafgebroken in bedrijf is en in die tijd slechts zes eigenaars gekend heeft. Met uitzondering van een, waren dit personen, die de zaak van hun patroon overnamen.

Een nog oudere zaak is de Mc. Cleland kruidenierszaak. Deze heette oorspronkelijk "the Settlers' Store" en men zegt, dat deze rond 1790 gevestigd is. In ieder geval wordt het bedrijf sinds 1815 uitgeoefend in hetzelfde pand, dat toen gebouwd is ter vervanging van dat wat door de oorlog verwoest was.

Nu is 125—150 jaar op zichzelf genomen een respectabele tijdsduur, maar die is nog kort vergeleken met de perioden, welke achter de dingen in Nederland staan.

Zo dateert de O.L. Vrouwekerk te Maastricht van plm. het jaar 1000, loopt de georganiseerde inpoldering daar al van omstreeks het jaar 1200 af, en bestaat — om maar iets te noemen — de stad Zierikzee meer dan 700 jaar. En toen de eerste blanke, de Franse ontdekkingsreiziger La Salle in 1622 de voet aan wal zette op de plek in Aldershot (Ont.), die nu naar hem La Salle Park heet, bouwden de Amsterdamse kooplieden van hun bijeenvergaarde schatten hun huizen, paleizen, langs de grachten. Achter wat wij in Nederland hebben, kennen en kunnen liggen eeuwen van opbouw. Hier in Ontario is het hoog uit anderhalve eeuw en vaak nog niet eens de helft van dat.

Staat men hier bij stil dan groeit het respect voor het prestatievermogen en de prestaties van hen, die de maatschappij, welke wij hier vinden, opbouwden. Dan neemt men niet als vanzelfsprekend aan wat men hier ontvangt en is men voorzichtig met zijn critiek als er hier of daar eens iets „niet klopt".

En dan voelt men meer mee met de „ouderen" — of dit nu geboren Canadezen of immigranten van voor de laatste wereldoorlog zijn — wanneer zij de lof zingen van Canada.

Dan krijgt men wat men in een jong land in het algemeen, maar als jonge kerk in een vreemd land in het bijzonder nodig heeft, een gevoel van dankbaarheid, een gevoel van elkaar verschuldigd zijn, een gevoel van saamhorigheid.

En bovenal een drang tot aanbidding van Hem, die over tegenslagen en teleurstelling heentilt, wanneer het mensdom getrouw aan Zijn bevel heentrekt om de aarde te vervullen.

Verslag

VAN DE EERSTE VERGADERING DER

Zuidelijke League

VAN ONTARIO

In de Christian Reformed Church van Strathroy waren op 3 Januari jl. de afgevaardigden van 18 immigratie-verenigingen bijeen om te komen tot de oprichting van een „league" of „ring". Ontario wordt verdeeld in zes leagues die noodzakelijk zijn om de vele werkzaamheden van de Bond te verlichten. De fieldagenten zullen geen bestuurslid van de league zijn maar zij zullen wel optreden als adviseurs.

'k Zal u geen punctueel verslag geven van deze vergadering, maar de hoofdzaken vertellen, die voor iedere meelevende immigrant van belang zijn.

Ds. Gritter opende de vergadering, waarna de inmiddels gearriveerde field-agent Mr. John Vellinga de leiding van eerstgenoemde overnam. Bij een gehouden bestuursverkiezing werden 5 leden gekozen nl. de broeders Rev. J. Gritter (voorz.); Mr. I. Esser; Rev. G. J. Hoytema; Mr. R. Feddema en Mr. L. Lutgendorff.
Verder stonden verschillende punten op het programma: Werkprogram, immigratieplannen 1953, bespreking begrafenisfondsen en Credit Unions.

Door het arriveren van een delegatie van de Royal Bank, die door Mr. Turkstra van Hamilton werd ingeleid, kwam het laatste punt van het programma direct aan de orde. Het was aardig om te horen, dat de heren de kunst verstaan om elkaar te prijzen en aan te prijzen. Het punt Credit Unions bleef ongeveer geheel buiten beschouwing, maar de practijk van Hamilton werd als de beste aanbevolen. Wenst een immigrant geld te lenen van een Bank dan moet hij lid zijn van de Chr. Immigratie Vereniging en aanbevolen worden door een Commissie van enige personen, die het vertrouwen van de Bank hebben. Dit is de eenvoudigste weg.

Mr. Turkstra noemde nog enige cijfers van verstrekte leningen van $2000.— voor het kopen van een huis; $1000.— voor trucks en cars; $500.— voor andere noden. Natuurlijk is men plaatselijk niet verbonden aan de Royal Bank.

Als de Bank-managers vertrokken zijn, worden de werkzaamheden van de League besproken, welke in het kort kunnen worden samengevat in de volgende punten:

1 Bevordering Immigratie;
2 Ontvangen en plaatsen van nieuw-aangekomenen;
3 Verzekeringen;
4 Begrafenis fonds;
5 Beverdering van het abonneren op ons blad „Calvinist—Contact";
6 Leningen.

Zonder iets af te doen van het belangrijke werk van de Fieldmen, zal de toekomst leren, dat door de Leagues de locale groepen meer verantwoording krijgen voor de emigranten.

Er werden twee commissies benoemd:
1 Een om te onderzoeken, welke weg de beste is om de immigratie te bevorderen;
2 Een, om het verzekeringswezen te bestuderen en welke methode de beste is voor onze League met het oog op Ziekenhuizen en Begrafeniskosten.

Reglementen en Statuten zullen door het Bestuur van de League worden voorgesteld.
Iedere lokale groep zal 50 cent per lid bijdragen in de kosten van de Bond.
De voorzitter sprak nog bemoedigende woorden en spoorde aan om de schouders samen onder dit werk te zetten.
Als wij dit in Gods kracht doen, zal het werk van de League gezegende gevolgen kunnen hebben.

L. LUTGENDORFF, Port Stanley

D. GRASMAN

FOR THE YOUNG PEOPLE

LAYING ALL IN THE MASTER'S HANDS

"May I have it?" We hear those words almost daily. It is a simply question. "Yes", or "No" is usually the simple answer. That may end the matter right there. Sometimes we dare hardly ask. What we ask seems so much too great for us. We even seem to be so very unworthy.

The greatest thing one can ask for is some one's heart and life. A young man when he seeks a maiden's heart and hand is really desiring her life. He wants her with all that she is. He wants her because of wat she is as he admires her. And he wants her for all her life. But he may not feel worthy of her. His qualities seem so small, so insignificant. He can not offer honor, wealth, promise. He has none. But he can lay himself as he is as a trophy at her feet. And she will accept him not for he has but because he is he.

A touching story is told of a child who had an ugly mother. He had not noticed it so much until he came to the homes of other playmates who had beautiful mothers. Her face was scarred and darkened. Her hands were pitted and deformed. And he secretly learned to dislike his ugly mother. For a long time he kept it all to himself. But finally he could hide it no longer. The day came, as it must, that the question was uttered, "Mother, why are you so ugly, and why do you have such funny hands?"

Then his mother took him on her lap and told him a secret. Those hands, those helpless fingers, those deep pitted scars, those blemishes on her face had a story. They told how she had rushed into their burning home when everybody tried to restrain her. How she had run with clothes afire, with the sting of embers redhot and searing, into the very mouth of death to rescue him from the awful inferno. How she had struggled to reach the door and then fell. How she got her hand caught between blazing beams. How strong men had snatched him from her grasp and had pulled her out of the doorway. How she had been in the hospital for many long days to came back to her boy to care for and to love him. The boy was quiet and sat very still for a long time. Then he kissed those scars and those pitted hands and face and said, "I love your hands, Mom, your face is always beautiful to me. My hands shall always do what yours can not do because they are now yours." He kept his word. He cared for his mother all the days of her life. She was dear to him.

I think this illustrates what the Apostle Paul is telling us in Roman 12:1. "I beseech you, therefore, brethren, **by the mercies of God,** that you present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God". He reasons that Christ has redeemed us from the wrath that is to come. He was sorely wounded. His hands, His feet, His side, His face became horribly marred and scarred for us. We might without a lie call them ugly. And we read that those wounds are visible even when He shall return on the clouds of heaven. St. John saw them on Patmos. The Saints see them as they speak of the Lamb that was slain. Grievously has He been stricken and smitten. To save us from destruction and certain death He was wounded. But it was His love for us that was behind every wound, yes, far beyond any stripes that came upon Him for our sakes. It's no wonder, then, that the Apostle takes you by the hand and solemnly places you before those hands, feet, side, and head. Before that thorn-scarred brow he says, "By the mercies of God". Not much need be said. No strong pressing words of persuasive argument. Silently we stand. Ponderingly we behold. Sincerely we meditate. For us! For me!

Somehow we perceive and understand. We feel the eyes of Christ upon us, deeply penetrating into our soul. "That you present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God"! Ah! yes Lord.

Naturally there will always be those who find in such a picture no sentiment whatsoever. They will laugh you to scorn because you are moved by such a thought. You will be branded as naive. They would tempt you to forget such somber things as wounds. After all one can not always put a fence around one's self because of what happened several centuries ago. They would forget the "ugly" and seek the "beautiful". "Present your bodies to yourself" would be their motto.

But the Lord asks for your life. It is correctly said that Jesus has no hands but your hands, He has no feet but your feet, He has no mouth but your mouth. That means that in this dispensation He has chosen to work through your life, your strength, your witness. Now He asks that you dedicate your life with all that it is, now is, beginning where it is. He wants your talents, your ability, your efforts. Do not wait until you get better equipped. He saved your life, He saved you. Now let Him use you.

No, it may not be much that you have to give. But He wants that "not much" just as it is. To dedicate your life means that you lay it in those nail-scarred hands and place it at His disposal. There may be little show. Many may not notice it. You may be asked to play second fiddle. But the second fiddle makes the first one sound richer, fuller, more beautiful. And the Master hand will touch you. He will skillfully draw out the music that is in your heart strings. For when He asks you to do something for Him out of love He will make you able to do it. Of course, you do not mind that you are not honored. Just so He may be pleased. That is love's answer for love's suffering. So no task is too humble. It may be Sunday School, it may be Y.P.S., it may be just a friendly hand to help where help it may. But when He calls you answer, "Here, Lord, I will do it". That is true dedication. That is true love.

FOR BOYS AND GIRLS

BY MRS. J. HANENBURG

The Floating Axe

Once upon a time, very many years ago, there were a group of young men who went to school. They had one very good and kind teacher.

They all lived together in one house, but the building was not very large. In fact it was so small that is was uncomfortable.

One day the students came to their teacher and said, "Our house is too small for us. May we build a new one close to the river? There are plenty of good trees there, and we will all help to build the new house".

"That is a fine idea," said their beloved teacher. "Go ahead with the work".

"But we would like to have you go along with us", said the young men.

"All right! I will go", replied the teacher.

So together they went to the riverside, and the boys went to work with right good will.

If you had been there you would have enjoyed watching them as they chopped down the trees with their axes. And you would also have enjoyed the music made by the blows of the axes.

Suddenly an axe head splashed into the water. And immediately all was still, and then the cry of a young man was heard as he said, "Oh, my teacher, what must I do? The axe was borrowed".

In those days iron tools were very expensive and hard to get. And these young men and their teacher were poor. So no wonder that he cried out in distress! No wonder that all the young men looked on in bewilderment!

Now the teacher spoke, and all listened.

"Show me the place where it fell", he said. The young man showed him.

Then the old teacher cut a stick and threw it into the water at that place. Behold! the axe head came up, and floated on the water.

The young man was so surprised that he was rooted to the spot. So the teacher spoke to him and said, "Take it up".

Gladly and thankfully he obeyed, and they all went to their work again.

Boys and girls, this is a true story. This was a miracle. God caused iron to float.

Do you know who this teacher was? If you don't, then you can find the answer in your Bible in 2 Kings 6:1 through 8.

ALPHABET WORDS

Sometimes a letter sounds like a word,
Which of the following have you heard?

A bird with feathers brightest blue
Who loudly chatters each day through.

This plant grows well if there are no weeds
We shell the pods and eat the seeds.

Many people like this drink best,
And often serve it to a guest.

This may be a braid or wig.
Or even the curly tail of a pig.

What insect produces something to eat?
It's good on bread and very sweet.

Answers:
J. P. T. Q. B.

NIEUWE PENNINGMEESTER VOOR CANADIAN RELIEF FUND

Als treasurer voor Canadian Relief Fund treed nu op Mr. A. Bisschop, 104 Edgar St., Chatham, Ont.

Alle correspondentie voortaan aan dit adres.

Vriendelijk verzoek aan alle Chr. Ref. Churches in Canada om hiervan goede nota te nemen.

Hoe onze familie en vrienden naar Canada kunnen komen

De fieldagenten onzer organisatie zijn steeds op de hoogte met immigratie-regelingen, beide in Nederland en Canada. Het is uw voordeel om zich tot hen te wenden, zij staan gereed om U hierin te helpen.

Hieronder volgt een lijst met namen en adressen van de fieldman in Canada:

British Columbia:

A. DE JONG, 1714 Nanaimo Street, New Westminster, B.C.

J. PRINS, Beverley, Alta.

Alberta:

B. NIEBOER, Iron Springs, Alta.

H. A. WIERENGA, 11323—111a Ave., Edmonton, Alta.

H. J. TEN HOVE, Blackfals, Alta.

Manitoba en Saskatchewan:

TOM POLET, Lot 131, St. Anne's Road, P.O. Genthon, Man.

Ontario:

J. VELLINGA, Box 234, Chatham, Ont.

HAMILTON OFFICE, 279 Bay St. S., Hamilton, Ont.

C. STEENHOF, 31 Crane Ave., Weston, Toronto 15, Ont.

J. VANDER VLIET, 304 Dundas St., W., Trenton, Ont.

L. VANDEN BERG, Box 92, Brockville, Ont.

D. J. MAAT, Will's Nursery, Vickers Heights, Fort William, Ont.

LAND EN VOLK (II)

door John Vriesinga

Amerikaanse invloed in Canada

De Canadese regering heeft in 1949 een commissie benoemd, die tot taak had een onderzoek in te stellen naar wat er leeft in het Canadese volk in betrekking tot, in het algemeen gesproken, een Canadese cultuur.

Deze commissie, de Royal Commission on National Development in the Arts, Letters en Sciences, heeft het hele land afgereisd en in 1951 een lijvig rapport uitgegeven dat bekend staat als het Massey-report: het is namelijk genoemd naar de voorzitter van de commissie Vincent Massey, die vorig jaar door de Engelse kroon benoemd is tot Gouverneur-Generaal van Canada. In dit rapport heeft de commissie haar bevindingen weergegeven en aanbevelingen gedaan ter bevordering van een Canadese nationale cultuur.

In een afzonderlijk boekwerk, waarin studies over afzonderlijke onderwerpen op dit gebied zijn samengevat, wordt gezegd, dat wanneer Canada door een of andere natuurramp van de States zou worden gescheiden, dit zeer bevorderlijk zou werken voor Canada's culturele leven. Zo'n drastische gebeurtenis zou aanvankelijk het gehele culturele leven van Canada ontwrichten maar tegelijkertijd de Canadezen noodzaken hun eigen zaken te behartigen. Canada is in dit opzicht ontstellend veel aan Amerika verschuldigd. Meer dan goed is voor het land, aldus het Massey-report. De Canadezen zijn al zo aan hulp van Amerika gewend geraakt, dat zij zich ternauwernood nog realiseren dat Amerika bezig is hen op te slokken.

Om enkele voorbeelden te noemen: Zo goed als alle Canadese universiteiten worden ondersteund met Amerikaans kapitaal. Zo goed als alle Openbare Bibliotheken en Musea in Canada zijn opgericht en worden in stand gehouden met geld uit Amerika. Bijna alle activiteiten op gebied van wetenschappen en kunst worden in Canada mogelijk gemaakt door Amerikaans kapitaal. Dit geld is veelal afkomstig uit speciaal daarvoor gestichte fondsen als het Carnegiefonds, het Rockefeller fonds enz.

Het is vanzelfsprekend, dat deze hulp een enorme invloed op het Canadese leven met zich mee brengt, al zou het alleen maar zijn in de negatieve zin van het woord: dat de Canadezen niet genoodzaakt zijn zelf de handen uit de mouwen te steken ter bevordering van hun culturele leven.

De Massey-commissie heeft het gevaar dat deze dingen voor Canada opleveren duidelijk onderkend en geen gelegenheid ongebruikt gelaten om er op te wijzen welk een enorm grote invloed de Amerikaanse gedachten in Canada hebben.

Behalve de radio, waarover we in ons vorig artikel spraken, komt die invloed in sterke mate tot ons via het gedrukte woord. Daar zijn in de eerste plaats de talloze goede en minderwaardige tijdschriften die tot ons komen vanover de grens, de "funnies" die de Canadese dagbladen „sieren" en de stuivers-lectuur waarmee we overstroomd worden.

In de tweede plaats is er het feit, dat Canadese schrijvers van goede boeken, bijna niet aan bod kunnen komen vanwege de zware Amerikaanse concurrentie. Amerika heeft een aantal schrijvers van wereldfaam, maar deze auteurs gebruiken dezelfde taal als hun Canadse collega's, hun boeken kunnen goedkoper op de Canadese markt gebracht worden dan werkelijk Canadese boeken.

Om nog even bij de boeken te blijven bijna alle in Canada gebruikte schoolboeken worden betrokken vanuit de States met alle gevolgen van dien. Om een van de gevolgen te noemen: het Massey-rapport geeft de klacht door van een highschool onderwijzer, die er op wees, dat de leerlingen van highschools beter op de hoogte zijn met de betekenis van Amerika's Indepence-day, dan met hun eigen Dominion-day. Vele Canadese kinderen leren meer over de geschiedenis van Amerika dan over de geschiedenis van hun eigen land.

Ook de studieboeken gebruikt op Canadese universiteiten en colleges komen voor het merendeel uit Amerika en het is bij dit alles duidelijk, dat op deze manier in Canada zich alleen maar een Amerikaanse cultuur kan ontwikkelen en geen Canadese. Temeer ook, omdat talloze Canadese highschool-leraren ter volmaking van hun opleiding naar Amerika gaan om af te studeren om van de professoren, die leiding geven aan de Universiteiten nog maar niet te spreken.

Tegenover deze dingen staat, dat vele Canadezen zich van de gevaren van de Amerikaanse invloed bewust zijn en er zich met hand en tand tegen verzetten. Ondanks de stroom van Amerikaanse lectuur die dagelijks over ons uitgestort wordt zien Canadese uitgevers kans om een, zij het bescheiden aantal (18), Canadese tijdschriften rendabel uit te geven en worden goede Canadese boeken in Canada verhoudingsgewijs meer gelezen dan Amerikaanse of Engelse boeken, waaruit kan blijken dat er voor zoiets als een nationale Canadese cultuur wel een levenskans is.

De regering heeft blijk gegeven zich van 't Canada bedreigende gevaar bewust te zijn door de instelling van de Massey-commissie en het rapport van deze commissie wettigt de verwachting dat Canada er op de duur in slagen zal zich tot op zekere hoogte van de Amerikaanse invloeden vrij te maken, zodat er eens werkelijk gesproken zal kunnen worden van een eigen-aardige, Canadese cultuur.

EEN CALVINISTISCHE

cultuur-vereniging

In het no. van 1 Dec. 1952 van Calvinist-Contact lazen we een artikel van J. W. Bakker te Chatham, „Ouders en Kinderen", waarin hij de wenselijkheid uitspreekt van een Calvinist-Centre op meer dan een plaats in Canada.

Als we goed begrijpen een instituut dat zich belast met onderwijs en opvoeding in onze Calvinistische beginselen. Schrijver dezes ziet hiervan de noodzaak voor 'e opgroeiende jeugd, vooral ook in Canada waar we niet zoals in Nederland allerlei opvoedende instituten hebben op specifiek Christlijke grondslag, zoals school, pers, radio enz.

We zijn dit van harte met dhr. Bakker eens. Ook in de States hebben we als immigranten uit Nederland dezelfde problemen onder het oog te zien. Ook hier past onze jeugd zich snel aan het Amerikaanse milieu aan, en vergeet gemakkelijk de Nederlandse levensstijl. We missen ook hier de geestelijke vorming voor het bredere terrein van het leven die we in Nederland hadden en die we zo gaarne onze kinderen zouden geven.

Misschien zal dit schrijven vele lezers in Canada bevreemden, gezien het feit dat we hier in Grand Rapids gezegend zijn met gefundeerd kerkelijk leven, Christelijke scholen en een uitgebreid verenigingsleven. Inderdaad is dit zo en het zou ondankbaar zijn als we niet erkentelijk waren voor wat hier op dit gebied tot stand is gekomen. Integendeel zijn we dankbaar met de broeders en zusters van de Chr. Ref. Church een gemeenschap te mogen vormen, en we erkennen ten volle het goede dat we hier ook in geestelijk opzicht mogen genieten.

Men zie dus ons schrijven niet als een verwijt, maar als een sober constateren van bestaande feiten, die ons dringen tot een oproep om eendrachtig samen te werken en op te bouwen wat niet is, of zeer onvoldoende is.

Want de vorming van onze jeugd vooral het bredere levensterrein **is zeer onvoldoende.**

De catechisatie, school, sunday-school, young men-society, men en ladies-societies, geven godsdienstonderwijs. Bijbelstudie en practisch niets meer dan dat. Aan de systematische studie van onze beginselen wordt zo goed als niets gedaan.

De jeugd krijgt niet de vorming voor „Staat en Maatschappij" zoals we dat vroeger gewend waren te noemen. We ervaren hier dat ons Christenvolk niet weet wat God van ons vraagt in Zijn Woord, voor het bredere terrein des levens, of zo men die eis Gods wel kent, leeft men er overheen. Dat is jammer en een ernstig tekort. Wat nut ons een technisch kennen van de Bijbel, als die Bijbel voor ons niet een richtsnoer voor heel ons leven is, als we daaruit niet kennen de ordinantien Gods ook voor het leven van onze tijd.

Wij zijn als Christen nog niet klaar als we voor onszelf weten dat we in Christus geborgen zijn. Juist als Christen hebben we een roeping overal waar we staan.

Als een vakorganisatie ons wil dwingen tot actie die volgens ons beginsel niet geoorloofd is, moet ons dit feit dringen tot Christelijk organiseren, voor de handhaving van onze beginselen.

Als een in wezen anti-christelijke cultuur ons een levensvorm opdringt die voor een christen niet aanvaardbaar is, zijn er voor ons als christenen slechts twee alternativen:

1 Bouwen aan christelijke cultuurvormen, of

2 mijding van de wereld.

Als Calvinisten weten we wat ons te doen staat. We moeten zijn een stad op een berg, een licht op de kandelaar. We mogen niet vluchten uit de wereld. Er is geen enkel terrein in dit leven waarvan Christus niet zegt: dit is Mijn.

In gehoorzaamheid aan het gebod Gods hebben we de wereld het oordeel te verkondigen als zij zich niet bekeert, als zij zich niet richt naar de ordinantien des Heeren.

Dit alles wordt door de massa van ons Christian Reformed volksdeel niet, of nog zeer onvoldoende, gevoeld en verstaan.

Er is geen voldoende verweer tegen de machten van Satan en wereld die ons bestormen in een cultuur die zuiver God-loos is; die geen rekening houdt met Gods wet.

We zien dit duidelijk in de geldende huwelijksmoraal, in de moderne vakbeweging, in de filmcultuur, enz.

Er rest ons als Calvinistische volksgroep slechts een ding te doen, ons organiseren. Op sociaal terrein, en zodra we kunnen in de politiek.

En verder?

Vorige winter werd in Grand Rapids opgericht de Calvinistic Culture Association, de organisatie die zich hierbij aandient.

Statuten, beginselen en werkprogram werden uitgelegd. Zij voorzien in 'n werkschema dat leiding geeft bij de actie.

Ons doel is een bond van Calvinisten over de U.S.A. en Canada die wil opkomen voor de eer van Gods Naam over het gehele levensterrein, die wil werken voor de doorwerking van onze belijdenis en de beginselen van Gods Woord.

Bouwen aan en strijden voor cultuurvormen waarin ook een Christen kan leven zonder zijn geweten geweld aan te doen.

We vonden reeds steun en aanmoediging bij velen ook onder hen die leiding geven in ons kerkelijk leven. Bij dezen vragen we ook uw steun en medewerking. Alleen door eendrachtige samenwerking kunnen we invloed uitoefenen.

Voor opgave lidmaatschap a $2.— per jaar, voor aanvragen beginsel- en werkprogram; informatie en verdere correspondentie, schrijf naar:

Calvin Culture Association,
2431 Newport S.W., Grand Rapids
Michigan—U.S.A.

* * *

Landbouw-voorlichtingsdienst

In aansluiting op het in het Maart-nummer 1952 van „Calvinist-Contact" geplaatste artikel om bijval te krijgen voor een plan tot oprichting van een Landbouwvoorlichtingsdienst ten behoeve der Nederlandse immigranten in Ontario of een gedeelte daarvan, kan thans het volgende worden medegedeeld:

1 Bij de daarin genoemde commissie (intussen door verhuizing en verandering van beroep enigszins in samenstelling gewijzigd) kwamen enige brieven van adhaesie binnen.

2 Losse gesprekken tussen de heer Wiersema en sommige leden dier commissie leidden tot een meer officiele vergadering op 20 Dec. l.l. ten huize van G. P. Branderhorst te Hensall, waarbij plotselinge ziekte de heer Wiersema verhinderde mede aanwezig te zijn.

3 Op deze vergadering bleek spoedig reeds, dat alle 6 aanwezigen eenparig oordeelden, dat de aanvankelijk opgezette plannen, hoe belangrijk overigens, volledig dienden te worden ondergeschikt gemaakt en afhankelijk gesteld, van de veel verder strekkende vraag, of er onder de Nederlandse immigranten, die zich hier reeds in de landbouw een positie veroverden, ofwel dit in de toekomst hopen te bereiken, de behoefte en begeerte leefde, om zich te verenigen in een Standorganisatie op chr. grondslag in de ruimste zin van het woord, uiteraard aangepast aan de bijzondere omstandigheden van dit land en de speciale behoeften der leden en met volledige inachtneming van de Landswetten en met waardering van de hier van Rijkswege verleende medewerking en voorlichting.

Om op deze belangrijke vraag een zo volledig mogelijk antwoord te verkrijgen en ook om dit plan te propageren en uit de opgedane gegevens gevolgtrekkingen te maken, in welke vorm „voortgegaan" werd besloten:

1 Dat de heer Wiersema te Dashwood zich vorlopig zal belasten met het secretariaat en eventuele spreekbeurten zal vervullen;

2 Dat alle bestuursleden in eigen kring zullen onderzoeken en rapporteren betreffende de gebleken plaatselijke belangstelling;

3 In niet door bestuursleden bereikbare streken contact personen te verzoeken zich aan het secretariaat op te geven, waarna die vanwege het secretariaat zal worden bericht, of van hun diensten zal worden gebruik gemaakt, en verzocht worden om in dezelfde geest als onder 2 genoemd te handelen.

Ter orientering diene, dat alleen voor de omgeving van Chatham, Strathroy, Drayton en Exeter dit werk door het bestuur zal worden verzorgd.

De voorlopige Commissie:

J. H. BOSMAN
G. P. BRANDERHORST
R. FEDDEMA
J. FEYEN
H. RIEPMA
H. V. D. VEEN
J. J. WIERSEMA

Doeltreffend en goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

Box 234, Chatham, Ontario

BIEDEN ZICH AAN

Twee echtparen zonder kinderen, goed op de hoogte met boerenwerk en alle machines, bij voorkeur in de buurt van Toronto of ergens anders; tevens een vrijgezel, metselaar, ook graag in dezelfde omgeving;; zijn reeds meer dan 1 jaar in Canada werkzaam.

Brieven onder no. K 918 aan het bureau van dit blad, box 2v4, Chatham, Ontario.

WANTED

Married man for farm work. ½mile from church. Apply Robert McAuly, half mile west of Wyoming on 2nd Line.

WIE GEEFT ONS INLICHTINGEN

betreffende overname van een slagerij met woning? Eerste klas Hollandse slager, bijna 2 jaar in Canada als slager. Liefst daar waar ik mij eerst als knecht kan inwerken en waar een Chr. Ref. Church is.

Brieven onder nummer P14396 aan Calvinist—Contact, Box 234, Chatham, Ontario

---

MOEILIJKHEDEN IN NEDERLAND???

Jong zakenman, binnenkort naar Europa vertrekkend, kan zich nog met enige opdrachten belasten: Financiele regelingen, immigratie, vrachtvervoer, juridische zaken.

Brieven onder no. M-1117 aan Calvinist—Contact, box 234, Chatham, Ontario.

VAN DELFT'S BOOKHOUSE

The Chr. Reformed Church door Henry Beets
The Chr. Ref. Church door John Kromminga
Bijbels en Ps. Boeken, Leesboeken, Woordenboeken, Studieboeken, Zangbundels. Wandteksten Jaarboeken Chr. Ref. Church 1953: Bestel nu. Vraagt prijslijst 1953.
223 Hess St. — Hamilton, Ont.

Timon Hagen moet je 't vragen

Geheel vlakke en ook heuvelachtige boerderijen te koop
Momenteel nog keus uit 25 boerderijen van 100 tot 300 acres
Gemakkelijke eerste betalingen en goede afbetalingsvoorwaarden
Wacht niet tot de keus beperkt wordt; indien U dit voorjaar beginnen wilt, vraag dan NU inlichtingen

TIMON HAGEN

Real Estate Broker

R.R. 2, NEWMARKED, ONT. PHONE BRADFORD, 125 ring 2-4

BOERDERIJEN

100 acres land, barn 36x72, nieuw plaatijzeren dak, gereedschapschuur, ruime watervoorziening, electriciteit, aan Highway No. 22. Prijs $13.000.— de helft contant.

—

100 acres te Park Hill, barn 34x54, nieuwe cementen fundering. Contant $6000.—, hypotheek beschikbaar.

—

100 acres te Park Hill, barn 36x80, goede woning. Totale prijs $9000.—, contant $4000.—, de rest tegen 5%.

—

3 mijl vanaf Thedford, 125 acres, 2 barns 50x56 en 40x60, 1 nieuwe silo, ruime watervoorziening, bijna geheel gedraineerd, moderne stenen woning met 10 vertrekken, 3-dlg. badkamer, centrale verwarming, waterleiding. Volle prijs $18.500.—, contant $9500.—, de rest tegen 5%.

—

119 acres ten Oosten van Arkona. Prijs $14.000.— contant $4000.— a $5000.—, hypotheek tegen 5%, barn 40x90, woning (cement block) met 11 vertrekken, electriciteit, 3-dlg. badkamer, kelder onder het hele huis, centrale verwarming (steam).

Wij regelen downpayment voor U!

VELE ANDERE BOERDERIJEN

HAROLD O'BRIEN
Real Estate, Chatham
128 Queen St. — Telefoon 334

Vertegenwoordiger:
ANTHONY VAN DYK
THEDFORD, Ont. — Telefoon 144

EEN LAAG DOWN - PAYMENT

is niet altijd mogelijk

Het beste wat U kunt doen

voor het kopen van een farm stelt U in verbinding met

L. KUIZENGA
Real Estate Broker
KENT BRIDGE, Ont.
(bij Chatham)

Farms

50 acres—goed huis (frame) met 8 vertrekken, badkamer, centrale verwarming, haard, grote kelder, electriciteit, waterleiding, een prachtige woning; prima barns, 45 acres tarwe, eerste klas land aan Highway no. 2, 28 mijl vanaf London. Prijs $14.000.—, Contant $3000.—.

—

100 acres—woning met 8 vertrekken, barn, kippenhok en varkensschuur, vlak land, ¾ mijl vanaf Florence. Totaal prijs $10.500.—, contant $3000.—.

—

50 acres—woning met 8 vertrekken, badkamer, water en electriciteit, 2 goede barns, 4 mijl vanaf Dresden. Totale prijs $7000.—, contant $3000.—.

Huizen

NIEUW huis, 4 slaapkamers, in Chatham, centrale verwarming (gas), stadswaterleiding. Totale prijs $7800.— contant $3800.—.

NIEUWE woning, 3 slaapkamers, centrale verwarming (gas), aangebouwde garage, 4-dlg. badkamer, even buiten Chatham, dicht bij school. Totale prijs $7600.—, contant $3000.—.

3 APARTMENT huis in Chatham, 1 apt. leeg, inkomen van beide andere apartments $100.— per maand. Totale prijs $9500.—, contant $1500.—.

Zaken

Reliance Service Station te Merlin, aan Highway no. 98, nieuwe gebouwen kleine woning en restaurant, 2 benzine pompen, hoist. Een gezonde zaak. Totale prijs $6700.—, contant $2800.—.

GEOFFREY VAN RAAY
REAL ESTATE
Geld te leen
voor onroerende goederen
PARKEERPLAATS BIJ KANTOOR
190 Wellington St. W. — Phone 3037
Res. Phone 2818-2
Chatham, Ontario

WILSON CAR EN MOTOR SALES

Niagara on the Lake

* *

Wanneer u van plan bent om een nieuwe of gebruikte car te kopen praat dan eerst met

John Ganzevoort

Port Weller East Telef. 4-2945

* *

Let vooral op het juiste adres van

John Ganzevoort

Port Weller East, MU 4-2945

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres:
P.O. Box 234, Chatham, Ontario

Naam ______________________

Post-adres ______________________

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

____

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland

____

Adres ______________________

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ______________________

Adres ______________________

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ontario, en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam ______________________

____

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

Post-adres ______________________

TEGENWOORDIG ADRES